

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταστον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἐδδόμη καὶ δεκάτη τοῦ Γεννάριου,
καθεὶς γὰρ τὴν Συνέντευξιν παρλάρει.

Μέσα δὲ τέτοιαν ἐποχὴν κατηγορίαις σὰν βροχῇ.

Κατηγοροῦν, μωρὲ παιδιὰ, μὲ τόσο νταβατοῦρι
τὸν Πά-Ντὲ-Κλάμ κι' Ἑστερχαζὺ,
κατηγοροῦν τὸν Κριεζῆ,
καθὼς καὶ τὸν Σαχτούρη.

Κατηγορῶ, κατηγορεῖς,
καὶ πέφτει πέλεκυς βαρὺς.

Ὁ κόσμος ἀνταριάζεται, κι' ὁ Φασουλῆς τὸ κτῆνος,
ποῦ κάθε τί τὸ περγελᾶ,
θέλει νὰ κάνῃ τὸν Ζολᾶ,
καὶ νύκτα 'μέρα μόνος του κατηγορεῖ κι' ἐκεῖνος.

Κατηγορίαις, βρὲ παιδιὰ, καὶ μέσα σὲ σαλόνια,
κατηγορίαις, ποῦ ντουνιας ξεραίνεται 'στὰ γέλοια,
ποῦ θὰ φορτώσουν μερικῶν τοὺς σβέρκους μὲ γαλόνια
κι' ἀφέντηδες θὰ φᾶν τρανοὶ τὰ δύνата κοπέλια.

Κατηγορῶ, κατηγορεῖς,
καὶ πέφτει πέλεκυς βαρὺς.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Εἶδες λοιπὸν ὁ Βουτυρᾶς πῶς 'πῆγε, μπεχλιβάνη,
μὲ τοῦ Στρατοῦ τὸν Ἀρχηγὸ συνέντευξι νὰ κάνῃ;
κι' εἶδες πῶς ὁ Διάδοχος μὲς 'στ' ἄλλα τὰ ποικίλα
τοῦπε πῶς τὸ Ρωμαϊκο τὸ 'ρήμαξε σαπίλα;

Φ.— Χὰ γὰ γελῶ
καὶ δὲν 'μιλῶ.

Π.— ΓΙΑΤΙ γελᾶς
καὶ δὲν 'μιλᾶς;

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτέμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Ποῦντος ἑξακόσα δέκα,
λέγε, γλῶσσα, καὶ πελέκα.

Κατηγορίαις, βρὲ παιδιὰ, γιὰ κάθε μία τζόγια,
δὲν εἶναι κουρουφέξαλα, δὲν εἶναι μόνο λόγια.
Κινοῦνται καὶ Συμβούλια, κινοῦνται κι' Ὑπουργεῖα,
καὶ νόμος δρᾷ Δρακόντειος 'στὸ κράτος τὸ σακάτικο,
ἀπόταξις, ἀπόλυσις, κατάλυσις κι' ἀργία
μ' ἓνα γαλόνι πρὸ πολὺ καὶ πρὸ χοντρὸ μηνιάτικο.

Κατηγορίαις δυναταῖς κι' ἐδῶ καὶ 'στὸ Παρίσι,
ποῦ κόσμος θ' ἀπορήσῃ,
κατηγορίαις γιὰ φτωχοὺς καθὼς καὶ γιὰ πλουσίους,
κι' ἀκοῦς πολλοὺς νὰ λένε:
«αὐτὰ συμβαίνουν κάποτε καὶ μὲς 'στους Παρισίους
καὶ 'στὸ Παρίσι φταῖνε».

Ἀνοίγουν στόματα παντοῦ πολὺ φιλοκατήγορα,
κατηγορίαις σὰν βροχῇ, πάλι δουλειαῖς μὲ φούνταις,
ὡς ποῦ 'στὸ χρονοντούλαπο νὰ ξεχαστοῦνε γρήγορα
κι' ὅλ' οἱ κατηγορούμενοι νὰ βγῶν κατηγοροῦντες.

Κατηγοροῦνται καὶ Στρατοὶ κι' ἀστακομάχοι Στόλοι,
κατηγοροῦν καὶ καθεμιά πολιτικὴ παρέα,
κατηγορῶ, κατηγορεῖς, κατηγοροῦμεν ὅλοι,
κατηγοροῦν τὴ γάτα μας καὶ τὴν ἐλένη γράφα.

Φ.— Ἀκοῦς νὰ λένε, Περικλῆ, σαπίλα πῶς μᾶς τρώγει;
δὲν πᾶνε τέτοιοι λόγοι.

Σαπίλα!... καὶ ποῦ 'βρίσκεται; τὴν βλέπεις πρὸθενά;

Διάβασε τὴν συνέντευξιν παρακαλῶ ξανά...

Διάβασ' τὴν, ξαναδιάβασ' τὴν, καὶ 'στὴ σαπίλα στέκα...

σαπίλα μιὰ, σαπίλα δύο, σαπίλα πέντε δέκα,

σαπίλα λέν κι' ἀπὸ 'ψηλά,

σαπίλα λέν καὶ χαμηλά,

κι' ἐγὼ γελῶ

γὰ γὰ χι' χι'

μὲ τὸ μυαλό,

μὲ τὴν ψυχὴ.

Π.—Τί νά σοῦ 'πῶ, βρέ Φασουλῇ, δὲν σέ καταλαβαίνω
κι' οὔτε μὲ τοῦτα ποῦ μοῦ λὲς 'στὸ νόημά σου μπαίνω.
Φ.—Σοῦ τᾶπα μὲ τὸ στόμα μου, σοῦ τᾶπα μὲ τὴν πένα...

Π.—Διάβασες τὴν συνέντευξιν;
Φ.—

Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτα, ποῦ νὰ μὴ φανερώνη
πῶς φθάνει δόξης χρόνος,
μὲ μιὰν ἐλπίδα προκοπῆς βραδὺναι ζημερόναι
'στὴν γῆν τοῦ Παρθενώος.

Καὶ τὴν Τετάρτη πούπεσαν τὰ χιόνια, παρλαπίπα,
τούτους τοὺς λόγους εἶπα:
« Ἰδοὺ κι' ἡ κόρη τοῦ Βορρᾶ,
παντοῦ λευκότης καὶ χαρὰ,
κι' ἀσπρίζει κάθε βρώμα μας, κι' ἀσπρίζει κάθε λέρα,
κι' ἀσπροπρόσωπους τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς βγάζει πέρα πέρα ».

Βρέχει βρέχει καὶ χιονίζει
κι' ὁ καθεὶς ξεκοσκινίζει
τόσα λόγια σβάρα
τοῦ κυρίου Βουτυρά.

Βρέχει βρέχει, πέφτουν χιόνια,
καὶ σὲ δρόμους καὶ σαλόνια
καὶ σὲ τόσους καφενέδες
συζητοῦν οἱ κουενέδες.

Τάχα τοῦτο τί σημαίνει; τάχα τοῦτο τί θὰ 'πῇ;
κι' ἄλλοι χαίροντες φωνάζουν κι' ἄλλοι στέκουν σκυθρωποί,
καὶ γανόνονται τσεβέλια,
πάλι ντραβᾶλα καινούρια,
καὶ σπαθατοὶ πῆγαιν' ἔλα
κουβαλοῦν μὲ τόση φούρια
διαψεύσεις ἐπισήμους 'στὰ διαφορά Γραφεῖα,
κι' ἀπαστράπτουν τὰ γαλόνια κι' ἀπαστράπτουν τὰ λοφία.
Διαψεύδονται κι' ἐκεῖνα, διαψεύδονται κι' αὐτὰ,
κι' ὅλα βγαίνουν χωρατὰ.

Πές καὶ σὺ, βρέ Περικλέτο, πῶς ποτὲ δὲν εἶχε γίνη
κι' ἡ συνέντευξιν ἐκείνη,
λέγε δὲ 'στὸν κάθε χάχα
πῶς τὴν ἐπλάσε μονάχα
ἡ σφριγῶσα φαντασία τοῦ κυρίου Βουτυρά
κι' ἦταν μία συμφορά.

Κάνουν τοῦτοι, κάνουν κι' ἄλλοι
συνεντεύξεις μὲ τὸν Ράλλη,
κι' ὁ σωτὴρ ὁ χρυσομάλλης λέγει φράσεις ἐρασμίας
κι' εὐσημα τοῦ δίνουν ὅλοι μιὰς διαγωγῆς κοσμίας.

Ἡ συνέντευξιν ἐκείνη κάνει τέσσερα τὰ μάτια,
κι' ὁ Σμολένσκης 'πῆγε τώρα καὶ 'στὰ δρόμας τὰ Παλάτια,
'στὸ μικρὸ τοῦ Διαδόχου καὶ 'στὸ μέγα δηλαδὴ,
κι' ἐκουβέντjασε σπουδαίως μὲ πατέρα καὶ παιδί.

Κι' ἔγινε τὸ κάθε στόμα Νιαγάρρας καταρράκτης,
λίμαις, σχήματα καὶ κρότοι,
ὅταν καὶ τοῦ « Νεολόγου » πολυφίλητος συντάκτης,
ὁ Πολέμης ὀηλονότι,
μὲ χειρόγραφα σπουδαῖα, ποῦ τοῦ 'φέρναν στενοχώρια,
μπῆκε μὲς 'σὲ μιὰ Βιτώρια,
κι' ἔτρεχεν ἀπὸ ρυτῆρος
'στὰ χαρτὶνὰ νὰ δώσῃ κύρος,
καὶ μὲ τόλμην θαυμαστήν

ἦλθε 'στὸν Ὑπασπιστὴν
καὶ τοῦ λέγ' « Ὑπασπιστὰ,
δὲν τὰ 'βρίσκετε σωστά ; »

Κι' εἶπ' ἐκεῖνος 'στὸν Πολέμη πῶς σωστότατα τὰ
κι' ὁ Πολέμης, Περικλέτο, 'στὴν καρότσα ξαναμπῆκε
κι' ἔτρεξα κι' ἐγὼ νὰ μάθω μὲ περίεργον ἀσκέρι
κι' ἄκουσα πολλοὺς νὰ λένε « βάρκα πίσω, καρτσέρη ».

Κι' ὁ Πολέμης ἐπιστρέψας 'στοῦ κυρίου Βουτυρά
ἔγραψε τὰ γεγονότα
κι' εἶπε πῶς δὲν λείπει γιῶτα,
μόνον μία φράσις νάβγῃ, κι' ὅλα πᾶνε μιὰ χαρά.

Κι' ὡς ἐκ τούτου συζητήσεις
εἰς τὰς διαφόρους κλάσεις
καὶ παρ' ὅλων ἐρωτήσεις:
« ποῖα νᾶναι τοῦτ' ἡ φράσις ; »

Περίεργεια κεντρίζει κάθε πούρον πατριώτην,
κι' ὁ Πολέμης διαψεύδει τὴν διαψεύσιν τὴν πρώτην,
ποῦ διέψευσ' ἐπιστήμως τὴν συνέντευξιν ἐκείνην,
τὴν ταράξασαν ἀκαίρως τῶν Ἑλλήνων τὴν γαλήνην.

Κι' ἴσως ταύτην διαψύση μιὰ διαψύσις δευτέρα
κάπως ἐπισημοτέρα,
καὶ τὴν τρίτην μιὰ τετάρτη διαψύση κατὰ γράμμα
κι' ἔτσι μὲ τὰς διαψεύσεις πᾶει λέωντας τὸ πρῆμμα.

Τί συνέντευξιν ἐκείνη !...
τρέμει κάθε λογισμὸς,
ποῖος ἄλλος, ποῖα δίνη,
καὶ ψυχῆς ἀναδρασμός.

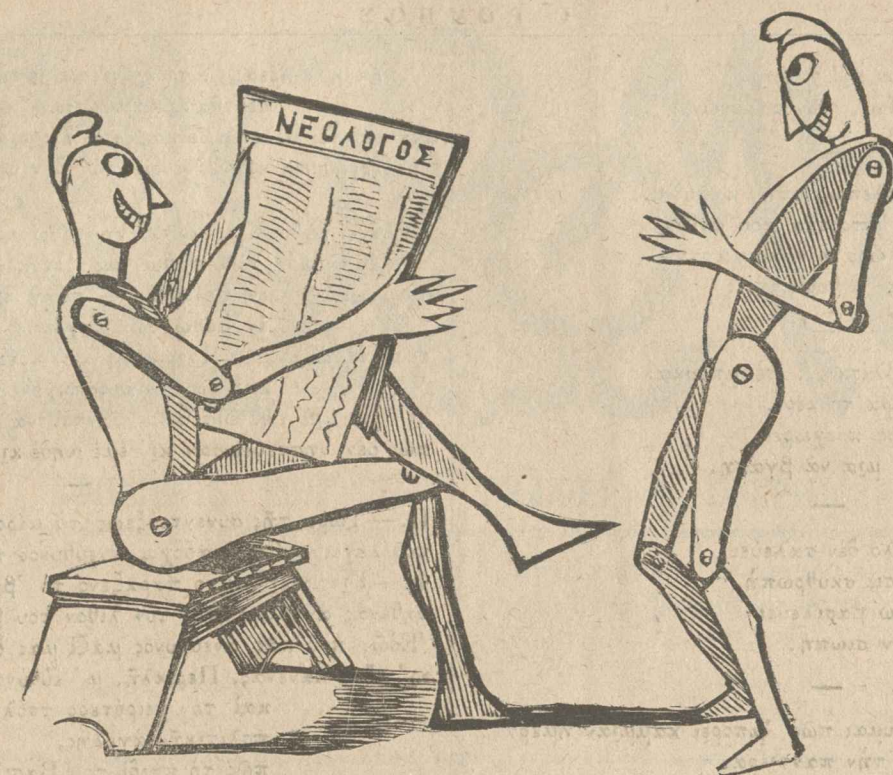
Δίνει κατακεφαλαίως
σὲ καμπόσους ἀπὸ σπόντα...
ἐσταμάτησαν δουλειαίς
κι' ἔπεσαν τῆς Μπόρσας φόντα.

Εἰς τὴν Τουρκομάχον πάλιν
μὲ πυρσούς μᾶς ὀδηγεῖ,
κι' ἀποδίδεται 'στὸν Ράλλη
τῆς Λαρίσης ἡ φυγή.

Τώρα, Περικλῆ, κι' ἐγὼ
ἐμβαθύνω κι' ἐξηγῶ
τοῦ πολέμου τὰ συμβάντα
κατὰ μέρος, κατὰ πάντα.

Τώρα μπαίνω 'στὴν οὐσία
τοῦ πολέμου τοῦ κλεινοῦ,
ποῦ μᾶς ἔκανε θυσία
καὶ μᾶς ἔστριψε τὸν νοῦ.

Φῶς εἰς ὅλα γεννηθῆτω !...
τώρα βλέπω φανερά
πῶς ὁ Ράλλης ἂν δὲν ἦτο
'στοῦ πολέμου τὰ πυρά,

κι' ἂν δὲν εἶχε συμβουλευθεῖ κατὰ πῶς αὐτὸς γνωρίζει
τῆς Λαρίσης τὴν φυγήν,
δὲν θὰ 'βλέπαμ' ἓνα φέσι Τουρκαλὰ νὰ κοκκινίξῃ
καὶ 'στὴν Θεσσαλῶν τὴν γῆν,
κι' οὔτε θάβλεπε κανένας Ἐλεγκταὶ νὰ πέρνουν Φράγκοι
τῆς μουφλούζας τὸν παρᾶ,
κι' οὔτε θάταν, Περικλέτο, συνεντεύξιν ἀνάγκη
σὰν κι' αὐτὴν τοῦ Βουτυρά.

Τρὶς ἀνάθεμα τὴν ὥρα, λείε καθεμιὰ φωνή,
ποῦ κατέβη καὶ τοῦ Ράλλη πολεμάρχου νὰ γενῇ,
κι' ἔτρεχε μὲ τὸ τουφέκι μὲς 'στὸν πόλεμο κι' αὐτὸς,
λὲς καὶ νᾶταν Κοκορέτσας καὶ Γιαχινῆς σταυραετός.

Μὰ καλὰ νὰ πάθῃ τώρα, ξεφωνίζουμε τὰ πλήθη,
ποῦ δημαγωγὸς ἐκλήθη
ὁ γοργῶς εἰς μιὰν ὥραν
σώσας Θεόνον, σώσας χώραν,
καὶ τραβήξας κι' ἐκρίζωσας τὸν στασιαστὴν ταῦτιν
μ' ἓνα μπλε μαρὲν σακάκι καὶ ρεπούμπλικα στακτιὰ.

Π.—Μὲ τούτῃ τὴν συνέντευξιν ψαλλίδι τρέχ' ἡ γλῶσσα,
κι' ἂν εἶπε κι' ὁ Διάδοχος παράπονα καμπόσα,
ὅμως κανεῖς, βρέ Φασουλῇ, κι' ἂν εἶναι κι' ἀπὸ γένος,
δὲν ἐγεννήθη 'στὸν ντουνηζ νᾶν' εὐχαριστημένος.
Ὁ κόσμος εἶναι τὸ δεντρί κι' ἐμεῖς ὀπωρικά του,
κι' ἔχει καθένας ντραβᾶλα καὶ ξένα καὶ 'δικὰ του.

Εἶδες πῶς κι' ὁ Διάδοχος ἐπῆγιν' ἐκεῖ πέρα,
ποῦ σφύριζε σὰν τὴν ὀχιά τὸ Τουρκικο μολύδι,
εἶδες πῶς γιὰ Παλάτι του τὴν νύκτα καὶ τὴν 'μέρα
ἔχε τὸν λόφο, τὸ βουνό, τὸ ξέσκεπο καλύδι,
πῶς νύκταις 'πέρασε πολλαῖς
σὲ ξύλινο κρεββάτι,
κι' ὅλο σεκλέτιν καὶ χολαῖς
δὲν ἐσφαλοῦσε μάτι ;

Εἶδες πῶς κι' ὁ Διάδοχος ἐδιάβαινε τὸν χρόνο,
πῶς εἶχε 'στὸ καλύδι του δρόμους καρέκλαις μόνο,
εἶδες μπουκαλῖα μερικά πῶς τάχε καντυλέρια
κι' ἐμπηγ' ἐπάνω τὰ κερά μὲ τὰ 'δικὰ του χέρια,
κι' ὅσοι τὸν 'βλέπαν ἔλεγαν κατενθουσιασμένοι:
« κυττάξετε τὸν Ἀρχηγὸ σὲ τί καλύδι μένει...
ἔτσι τὸ τῶνε τὸ ψωμί
γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν τιμή ».

Φ.—Εἰς τὸ μέρος, ποῦ τὴν τόση κακοπάθεια περιγράφει,
κι' ὁ 'δικός μου νοῦς ἐστράφη.
Μὴ θαρρῆς πῶς δὲν λυπούμαι, μὴ θαρρῆς πῶς δὲν πονῶ...
τότε πότε συγκινοῦμαι δίχως νὰ σὲ συγκινῶ,
κι' ὅταν πορφυρογεννήτους
εἰς τὸν πόλεμον κυττάζω
μὸχθους νὰ τραβοῦν ἀτρύτους,
τότε τὸ καπέλο βγάζω.

Κι' ὅταν κι' ἓνα τελευταῖον, ποῦ φουμάρει μόνο γόπαις,
ὁ καθεὶς τὸν ἐκτιμᾷ
σὰν τὸν 'ὄν νὰ πολεμᾷ,
πόσον μάλλον ὅταν εἶναι πολεμάρχος Βασιλόπαις ;

Κι' ὅταν τόσο κακοπάθῃ
πέφτω καὶ τὸν προσκυνῶ,
κι' ἂν συνέβησαν καὶ λάθη
αὐθωρεῖ τὰ λησιμονῶ.

Κι' ὅταν μάθω πῶς ὠδήγει
τὰ Στρατεύματά του μόνος,
ἡ συγκίνησις μὲ πνίγει
καὶ χαρὰς μὲ θελγει πόνος.

Εἰς τὴν γῆν αὐτὴν τὴν πλάνον,
Περικλέτο φουκαρᾶ,

κρύβει πόνον κι' ἡ χαρὰ
τῶν τροπαίων, τῶν παιάνων.

Νά! τὸν βλέπω 'στὴν καλύβα...
τί χαρτιὰ 'μπροστά του στίβα.
Νά τος... ὦρα δὲν κοιμάται...
τάχα μόνος τί θυμάται;

Νά! τὸν βλέπω... σὲ μπουκάλι
μπήγει τώρα τὸ κερί,
καὶ μονάχος προχωρεῖ
δίχως λέξι μιὰ νὰ βγάλῃ.

Μήτε φύλλο δὲν σαλεύει,
ὄλ' ἡ πλάσις σκυθρωπὴ,
καὶ τριγύρω βασιλεύει
κρύα τάφων σιωπὴ.

Κλαίω κλαίω σὰν θυμοῦμαι πῶς 'μπορεῖ καμμιὰν ἡμέρα
νὰ δοῦν τὴν παντιέρα,
κλαίω κλαίω σὰν θυμοῦμαι πῶς 'μπορεῖ, βρὲ Περικλέτο,
νὰ γενῇ Λαμπρὴς λαμπάδα τὸ σβυστὸ τὸ σπερματσέτο,
κι' ὁ Διάδοχος τῶν Κόδρων νάλθῃ μέγας καὶ πολὺς
κι' ἐγὼ τότε νὰ προβάλῃ κανταδόρος τῆς Αὐλῆς.

Ὅμως σὺ δι' ὅσα λέω
μηδαμῶς δὲν συγκινεῖσαι,
καὶ γελάς διότι κλαίω
κι' ἄψυχος καὶ κρύος εἶσαι.

Π.—Τώρα τώρα, Φασουλῇ μου, ποῦ μᾶς τρῶν Φραγκοφαγά—
καὶ γλεντᾷ μὲ τὴν σκλαβιά μας κάθε Τοῦρκος τσελεπῆς, (ναὶς)
δὲν εἰξεύρεις πῶς ταιριάζουν τῶν πολέμων οἱ παιᾶνες,
κι' αἱματοτόρεκταις πορφύραις κι' ἄλογα τῆς ἀστραπῆς.

Φ.—'Ας τὰ λέμε, Περικλέτο, καὶ δὲν γίνεται καμμία
μὲ τὰ λόγια μας ζημία.
Παρὰ κλάμματα καὶ βόγγοι καὶ μουγκρίσματα βαρεῖα
κάλλιο νάχῃς μιὰν ἐλπίδα καὶ κρυφὴ παρηγοριά.

Π.—'Εχεις γίνει, Φασουλῇ,
αἰσιόδοξος πολὺ,
μὰ 'στὸ τέλος δὲν θ' ἀνθέξῃ
καὶ καλαῖς θὰ σοῦ τῆς βρέξῃ.

Φ.—Πρὸς παθόντας Βασιλεῖς
πρέπουν ὕμνοι καθενός,
εἰ δ' ὡς νησσῶν φιλεῖς
πόσον μάλλον τὰ χηνός;

Μάθε καὶ σὺ καὶ τὸ λοιπὸν τῶν εὐσεβῶν ἀσκέρι,
πῶς τὸ μεγάλο Σάββατο κοντὰ τὸ μεσημέρι,
προτοῦ λαλήσῃ πετεινός, πρὶν ἀκουσθῇ καμπάνα,
καὶ 'δῇ τὰ κόκκινα ταύγά πολυπαθοῦσα μάννα,
καθόλου δὲν ἀρτύθηκε τὸ πρῶτο Βασιλόπουλο
κι' ἴσως κανεῖς 'Επιτελὴς νὰ πάσχασε κοτόπουλο.

'Αλλὰ καὶ κρέας νάτρωγες μέσα 'στὴν ἐκστρατεία
δὲν θάταν ἀμικρία.
Κανεῖς δὲν θέλει τᾶδικο, σοῦ λέγω δὲ συντόμως
δι' ὁδοιπόρους κι' ἀσθενεῖς πῶς δὲν ὑπάρχει νόμος.

Κι' ἐγὼ καθὼ Χριστιανὸς νηστεύω καὶ τὰ λάδι
τὴν ἐβδομάδα τῶν παθῶν ὡς 'στῆς Λαμπρῆς τὸ βράδι
ἂν ὅμως — ὁ μὴ γένοιτο! — τύχη κι' ἐγὼ νὰ 'παρῶ
ἐν μέσῳ τῶν μαχῶν,
τότ' ἐξ ἀνάγκης, Περικλῆ, καὶ κρέατα θὰ φάγω
καὶ πᾶν τὸ προστυχόν,
κι' ὅσο γιὰ τὴν εὐσέβεια παντοῦ νὰ τὸ κηρύττῃς
πῶς δὲν νηστεύει σὰν κι' ἐμέ μὴδὲ κι' Ἀρχιμανδρίτης.

Π.—Τώρα τῆς συνεντεύξεως τὸ μέρος τοῦτο κρίνε,
ποῦ λέγει κι' ὁ Διάδοχος ἀνεύθυνος πῶς εἶναι.

Φ.—Γιὰτί κι' αὐτὸ παραξένο τὸ 'βρίσκεις, Περικλῆ;
καθένας ἀναμάρτητος τὸν λίθον του βαλέτω.
'Εδῶ, ποῦ πᾶς ἀνεύθυνος μαζί μας ξεφαντόνει,
κι' οὔτε κανέννας, Περικλῆ, μ' εὐθύνας δὲν φορτῶνει
καὶ τὸν χειρότερο τσολῖα
πολιτικῆς ἀγέλης,
πῶς τὸ παιδί τοῦ Βασιλεῖ
ὕπευτο τὸ θέλεις;

'Αφοῦ δὲν εἶναι χαμηλὰ
ἡ νόμιμος εὐθύνη,
βεβαίως ὅσο πᾶς 'ψηλὰ
σμικρύνεται καὶ σβύνει.

Μέσα 'στὸ κράτος τῶν σοφῶν,
ποῦ παίζει Καραῖσκο,
διαφορὰν τῶν κορυφῶν
καμμιὰν δὲν εὐρίσκω.

'Ανεύθυνον θεώρει τον καὶ τὸν υἱὸν ἐπίσης,
ἐξίσωνε τὰς κορυφάς, μὴν κάνης διακρίσεις,
κι' ὡς ψάλτης ψάλε δεξιός:

«ἄναξ πατήρ, ἄναξ υἱός.»
Μὰ καὶ 'στῶν κορυφαίων μας τῶν ἄλλων τὰς φατρίες
κατακορόφως νὰ κυττᾷς ἐξίσωσιν σοφὴν,
βλέπε καὶ τὸ Θεώρημα τὸ τῆς Γεωμετρίας
περὶ τῶν ἴσων γωνιῶν τῶν κατὰ κορυφὴν.

Αὐτὰ σοῦ λέγω, Περικλῆ,
τεμπελχανὰ καὶ θεριακλῆ,
καὶ ἐξέχασε τῶν εὐθυνῶν τὰ τέλεινα σελέτια,
γιατ' εἶναι κρίμα κι' ἄδικο νάχῃς νοημοσύνην
κι' ὀλημερίς νὰ θλίβῃσαι μ' εὐθύνας καὶ μὲ τέτοιαν,
τὸ γὰρ πολὺ τῆς θλίψεως γεννᾷ παραφροσύνην.

Π.—'Αφοῦ λοιπὸν, βρὲ Φασουλῇ, 'μιλεῖς γιὰ κορυφὴν
σκύψε καὶ σὺ τὴν κορυφὴν κατραπακιάς νὰ φᾶς.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Πᾶσι λοιπὸν ὁ Φασουλῆς, κοντὰ κι' ὁ Περικλέτος,
καὶ 'μέσα 'στὸ περίφημο τὸ Λουῖδρον μπαينوθαίνει...
αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος τί θαυμαστός κι' ἐφέτος!
μ' ἐκείνο του τὸ μαγαζὶ τὸν κόσμον ξετρελαίνει.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ἀριθμὸς δεκαεννιά,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, πρὶν νὰ φθάσῃ 'στὴ γωνία.